

При това азъ бѣхъ написалъ историята на сръбското освобождение отъ турцитѣ подъ заглавие: „Освобождението на сърбитѣ подъ Кара-Георгия и Милоша Обреновичъ“. Посвѣтихъ тази книга на княжеский прѣстопреемникъ *Михаила Обреновича*, и той посрѣдствува, да се печати въ правителствената печатница на държавни разноски. Тази книга се напечати прѣзъ 1860 год.

И така, азъ слѣдвахъ наукитѣ си по правото и въ сѣщото врѣме помагахъ на Раковски въ издаването на „Дунавский Лебедъ“. Прѣзъ 1861 год. Раковски имаше намѣрение да отиде въ нѣкои градове въ Румѣния: Браила, Галацъ и послѣ въ Русия. Като мислѣше, че въ това пѣтешествие ще се бави нѣколко мѣсеца, прѣдложи ми да се натоваря азъ съ всичката работа по издаването на вѣстника. Но азъ понеже имахъ да се готвя съ изпититѣ си, казахъ му, че това ще спречи издаването на вѣстника. За това да пишемъ на Теодосий Икономовъ (отъ послѣ си прѣведе на български името Теодоси на Богданъ) въ Прага, гдѣто слѣдваше наукитѣ си, да дойде тукъ и да поеме главното редактиране на вѣстника и азъ ще му помагамъ. Той ми пише, казахъ на Раковски, ще се завърне въ България по нѣмание вече срѣдства да живѣе тамъ. Това и стана. Азъ писахъ на Икономова и той дойде въ Бѣлградъ, съгласи се да поеме тази работа и почна да пише. Слѣдъ малко врѣме почнаха двамата да се скарватъ. Раковски имаше единъ своего рода характеръ: егоистъ, славолюбивъ до крайность, самонадѣенъ, не даваше никому да мисли друго яче освѣнъ онова, което мислѣше и вѣрваше той. Икономовъ имаше съвсѣмъ другъ противоположенъ характеръ: свободолюбивъ и до нейдѣ доста остъръ, той допускаше, че сѣко нѣщо на този свѣтъ може да се обсъжда, критикува и прочее.

Но най-главното, което ги делѣше бѣше, че Икономовъ съчувствуваше на унията, която рѣководѣше Др. Цанковъ въ Цариградъ. А Раковски бѣше противъ унията и страстенъ противникъ на